

kulturer. Derfor var temaet for mit 8. marts-arangement også netop integration og kvinder fra etniske minoriteter.

Vi skal sikre en målrettet indsats for at bryde den isolation, som nogle af disse kvinder lever i, og vi skal i dialog med arbejdspladserne. Vi skal lære af de gode erfaringer, hvor det er lykkedes kvinderne at bryde de traditionelle mønstre.

Kl. 16.35

Det er selvfølgelig især de unge kvinder, der er centrale i arbejdsmarkedsdebatten, men vi må ikke glemme den store gruppe af ældre kvinder fra de etniske minoriteter, og her skal vi tænke nyt. Hvordan får vi skabt en ordentlig tilværelse for disse kvinder, så de indgår i det danske samfund? Mange af dem har ansvaret for familien, og det betyder, at familien udgør deres verden. Når børnene flytter hjemmefra og bliver integreret på arbejdsmarkedet og deres ægtefælle dør, så er de i stor risiko for at leve et liv i isolation og ensomhed.

Derfor er det vigtigt at sikre dem en plads i det danske samfund. Jeg tror, at vi skal se mere på, hvordan ældrecentre kan være med til at skabe aktiviteter, der appellerer til disse kvinder. Måske kan netværk såsom bedstemødregrupper eller andet også være en hjælp. Det afgørende er, at kvinderne får kontakt med danske kvinder og på den måde bliver bedre integreret i Danmark.

Som det tredje element vil regeringen med sin ligestillingspolitik sikre kvinder og mænd mod diskrimination. Lighed for loven er naturligvis basalt, men loven skal både værne mod kønsdiskrimination, og den skal sætte standarden for den formelle og juridiske lighed. Samtidig skal det stå helt klart, at fornedrende, voldelige og diskriminerende handlinger er uacceptable og kræver samfundets kontante indblanding.

For at styrke retssikkerheden for den enkelte har regeringen derfor også foreslået at gøre Ligestillingsnævnet permanent. Det skal sikre alle borgere en let og gratis mulighed for at få behandlet en sag om kønsdiskrimination. Hvis forslaget bliver vedtaget, og det håber jeg det gør, vil regeringen derfor også lægge vægt på at synliggøre borgernes mulighed for at klage til Ligestillingsnævnet.

Regeringens ligestillingspolitiske mål er altså klart: Mænd og kvinder skal have lige muligheder, de skal opfattes som ligeværdige og kunne vælge det liv, de ønsker. I den forbindelse skal man holde sig for øje, at man ikke nødvendigvis får lige muligheder, bare fordi man bliver behandlet ens. Regeringen ønsker respekt for for-

skellighed og respekt for det enkelte menneskes personlige valg. Men det sker ikke af sig selv. Derfor har vi sat gang i en mangeårig proces, der kræver, at vi hele tiden skubber på.

I »Perspektiv- og handlingsplan 2003« fremgår det, at mange af indsatsområderne rækker flere år frem. De fire indsatsområder, vi i år har valgt at sætte særligt fokus på, er: kvinder i ledelse, politik og forskning; integration i et kønsperspektiv; sundhed for kvinder og mænd; ungdomskultur og moderne kønsroller. Fælles for dem er, at de skal give den enkelte de bedste forudsætninger for at kunne vælge et godt og ligestillet liv, og at de alle vil blive behandlet ud fra en ny måde at tænke ligestilling på.

Jeg er overbevist om, at det også vil gøre ligestillingsarbejdet mere vedkommende og ikke kun interessant for den lille garde af stærkt engagerede frontkæmpere, som hidtil har monopoliseret den politisk korrekte del af debatten. Det ville være forfriskende og ønskværdigt med et bredt flertal i Folketinget, der slutter op om de overordnede mål for ligestillingsarbejdet og de prioriterede områder, og det har jeg så også noteret mig at man gør. Så er der nogle, der kunne ønske sig noget mere, at nogle ting var gjort anderledes, og den debat har vi så til dels haft i dag, og den vil vi nok også blive ved med at have.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg kvitterer for, at ministeren i forbindelse med satspuljeforhandlingerne var indstillet på, at vi skulle prioritere vold mod kvinder.

Men det, ministeren formentlig vil få af tal her inden for kort tid, er, at halvdelen af de kvinder, der søger krisecentre, bliver afvist, fordi der simpelt hen ikke er pladser nok. Det, ministeren også vil få at vide, er, at det niveau, som krisecentrene arbejder på, er forringet drastisk, fordi anterne simpelt hen ikke har penge til det. Amternes økonomi er så udhulet, at de ikke kan stille med de samme midler, som de gjorde tidligere, for at kvalificere krisecentrene.

Det vil jeg naturligvis gerne have ministerens reaktion på, for jeg synes selv, det er alarmerende, og jeg har hørt det ude på nettet. Det kommer formentlig i en eller anden form for offentlig undersøgelse om kort tid.

Det næste er, at vi også kan se, at de forskellige initiativer, der har været for at forhindre mænd i at blive ved med at slå, også er forsvundet, de er stort set ikkeeksisterende, om end der